

Arrest

nr. 182 932 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 26 augustus 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 29 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en de tweede verzoekende partij en hun advocaat V. DE MEUTER, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen op 23 mei 2011 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 26 april 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 85 774 van 9 augustus 2012 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 25 mei 2012 en op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. Op 27 september 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 1 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

1.4. Op 23 november 2012 dienen de verzoekende partijen een derde asielaanvraag in. Op 23 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}). Bij arrest nr. 102 414 van 6 mei 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.5. Op 28 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.6. Op 14 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 augustus 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard en wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 25 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Op dezelfde dag dienen de verzoekende partijen een vierde asielaanvraag in. Op 5 november 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 166 111 van 20 april 2016 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.8. Op 18 mei 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 mei 2016 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.9. Op 12 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.10. Op 8 juni 2016 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 juli 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 29 juli 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2016 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Belgische ambassade bevoegd voor Albanese onderdanen die een verblijfsmachtiging wensen aan te vragen (visum lang verblijf), bevindt zich in Sofia, Bulgarije. Er zijn geen aantoonbare obstakels die het gezin verhinderen de aanvraag langs die weg te verrichten. Het verblijf van het gezin in België beperkte zich tot de duur van het onderzoek van de asielmotieven en het onderzoek naar de medische elementen in de medische aanvraag 9ter. Betrokkenen wisten dat dit een precare verblijfssituatie was en dat in geval de Belgische staat een negatieve beslissing zou nemen, zij België dienden te verlaten.

Het gezin had volgende elementen aangebracht als buitengewone omstandigheden:

- Het gezin verblijft sedert mei 2011 meer dan 5 jaar in België;
- De kinderen gaan sedert 01.09.2011 naar een Belgische school (K. (...) van haar 10 tot haar 15 jaar; A. (...) van haar 7 tot haar 12 jaar en D. (...) van zijn 5 tot zijn 10 jaar);
- De kinderen zijn tweetalig, spreken zowel Frans als Nederlands. Er zitten schoolattesten en positieve getuigenissen van leerkrachten en de directeur van de school in het dossier;
- De kinderen zijn lid van verschillende buitenschoolse verenigingen;
- Het jongste kind traint regelmatig in een turnclub (op dinsdag, woensdag, donderdag en zaterdag) en werd op 17.04.2016 Vlaams kampioene (krantenartikel in dossier);
- De jongen speelt in een voetbalclub (KFC R. (...) – D. H. (...));
- Het oudste kind K. (...) kampt met een psychiatrische problematiek. Het meisje ging/ gaat naar een psychiater en nam/ neemt medicijnen (o.a. Rivotril) voor post-traumatische angststoornissen/ fobieën/ depressie. In 2014 adviseerde dokter S. (...) een psychiatrische opname. K. (...) volgde een aangepast schoolprogramma met psychologische ondersteuning;
- Indien betrokkenen terug dienen te keren naar Albanië zullen de kinderen minstens een schooljaar missen wat onherstelbare schade zou teweegbrengen voor hun opleiding;
- Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vraagt bijzondere aandacht te schenken aan de belangen van de kinderen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vraagt rekening te houden met het aanpassingsvermogen van de kinderen met name de vraag of de kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. 'Het belang van het kind' wordt beschouwd als een determinerende overweging in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens. Het belang en het welzijn van de kinderen dient voorop te staan;
- Er wordt verwezen naar artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. Een terugkeer brengt volgens betrokkenen onlosmakelijk blijvende schade voor de kinderen met zich mee. Het zou zeer hinderlijk zijn voor de kinderen met hun uitgebreide vriendenkring en hun perfecte integratie in hun schoolomgeving om hen te verplichten terug te keren naar het land van herkomst waarmee ze geen enkele band hebben;
- Verzoekers verwijzen naar het feit dat de asielprocedure langer dan één jaar duurde en dat hun kinderen schoolgaand zijn;
- Zowel mevrouw (C. (...) sa) als mijnheer (D. C. (...) bvba) werken (loonfiches en arbeidscontract in dossier). Betrokkenen waren ingeschreven bij Actiris. Mijnheer volgde naast inburgeringscursussen een VDAB-beroepsopleiding (en ondertekende een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding voor de duur van 12 weken, namelijk van 17.09.2015 tot 09.12.2015 met een gemiddelde van 36 uren per week). Mijnheer is werkzaam in een knelpuntsector: bakkerij, patisserie (contract: voltijds van 03.03.2016 tot 02.09.2016). Mevrouw werkt in de horeca-sector (contract: onbepaald van 10.06.2015). Er zijn volgens betrokkenen reële vooruitzichten om verder een professionele activiteit uit te oefenen;
- Het gezin is duurzaam en lokaal verankerd;
- Het gezin liet zich dopen en is actief binnen de parochie-gemeenschap;
- Betrokkenen volgden Nederlandse taallessen en inburgeringscursussen;
- Geen feiten van openbare orde gepleegd;
- Vraag rekening te houden met de mate van sociale, culturele en familiale gehechtheid en banden in het gastland in vergelijking met het land van oorsprong;
- Verzoekers verwijzen naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het recht op het hebben van een privé-leven;
- Betrokkenen verwijzen naar artikel 3 Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
- De burgemeester steunt het gezin en schreef een brief (hij getuigt over de deelname van de familie aan de activiteiten georganiseerd door de gemeente, dat de kinderen lid zijn van verschillende verenigingen en schoolgaand zijn, dat het oudste kind psychologische problemen heeft ten gevolge een

moeilijke levensfase, dat de ouders een professionele beroepsactiviteit uitoefenen en volledig zelfstandig hun levensstijl financieren, dat het gezin gesteund wordt door de inwoners, de lokale verenigingen en de werkgevers);

- Vraag om een fair evenwicht na te streven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu.

De elementen van integratie (kennis van twee landstalen, het volgen van inburgeringscursussen, sociale, sportieve en culturele banden in België, actief in de parochiegemeenschap, lidmaatschap kinderen van buitenschoolse verenigingen, werkverleden van de ouders, geen feiten van openbare orde, steun van de Burgemeester) kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat de verwijzing betreft naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden betreft, dient er op gewezen te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van dit artikel en dat het gezin samen kan terugreizen naar het land van herkomst of naar een land waar zij kunnen verblijven zonder dat de familiebanden verbroken dienen te worden. Het gezin kan een visum aanvragen via de ambassade waardoor zij zich slechts tijdelijk dienen te verwijderen van het Belgische grondgebied. Gezien er nog steeds familie in Albanië verblijft, kunnen de kinderen daar ook tijdelijk opgevangen worden.

Het gezin diende vier asielaanvragen in. In essentie ging elke asielaanvraag over bloedwraak in Albanië op de mannelijke leden van de familie van de man. De asielaanvragen werden telkens afgewezen wegens niet geloofwaardig. Betrokkenen toonden niet aan dat ze geen beroep konden doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De aanvraag 9ter ingediend op 28.11.2012 was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op 04.02.2013 en betekend op 07.06.2013. Deze beslissing ging gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat ze geen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2012. De aanvraag 9bis ingediend op 07.07.2014 was zonder voorwerp omwille van het inreisverbod. De beslissing werd genomen op 28.08.2014 en betekend op 05.09.2014. De aanvraag 9bis ingediend op 18.05.2015 was eveneens zonder voorwerp om dezelfde reden, namelijk het inreisverbod. Betrokkenen betekenden de beslissing op 11.05.2016. Het inreisverbod liep af op 06.06.2016. Het verblijf van het gezin van meer dan vijf jaar in België is een gevolg van het opstarten van meerdere procedures en het feit dat betrokkenen nooit gevolg gaven aan de instructie om het grondgebied te verlaten. De eerste asielaanvraag duurde iets meer dan een jaar, namelijk van 23.05.2011 tot 10.08.2012. De asielaanvragen die na deze asielaanvraag werden ingediend, gingen in essentie steeds om dezelfde problematiek die al in de eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werd bevonden. De aanvraag 9ter ingediend in november 2012 werd afgesloten met een negatieve beslissing op datum van 04.02.2013. Het gezin ontving relatief snel een beslissing op beide soorten aanvragen (asiel en medisch). Hun verblijf in België was toen nog relatief beperkt in tijd. Betrokkenen gaven geen gevolg aan de instructie die hen verplichtte België te verlaten. Ook het inreisverbod waartegen geen beroep werd ingediend, werd genegeerd.

De ouders wisten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het verblijf van de kinderen in België kon beperkter geweest zijn in tijd indien de ouders de instructies van de Belgische staat hadden opgevolgd. Zowel wat betreft de asielaanvraag, als de aanvraag 9ter, werd er relatief snel een antwoord geformuleerd door de Belgische staat. Het gezin stond gedurende 3 jaar onder inreisverbod, wat betekent dat het gezin zich niet op het Belgisch grondgebied mocht bevinden en indien het gezin het inreisverbod wou opheffen, diende het zich te richten tot de Belgische ambassade. De scholing van de kinderen behoeft verder geen gespecialiseerd onderwijs met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Het schoolgaan van de kinderen kan indien noodzakelijk tijdelijk verdergezet worden in Albanië. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet mogelijk zou zijn. Uit de informatie die betrokkenen aanbrengen blijkt ook niet dat het kind K. (...) tijdelijk niet zou kunnen opgevangen worden in het onderwijssysteem van Albanië. Gezien de voorzieningen in Albanië, is het niet duidelijk om welke redenen de kinderen volgens artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag schade zouden kunnen ondervinden. De aanvraag van een visum betekent mogelijks slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied. Betrokkenen kunnen van de zomervakantie gebruik maken om een procedure via de Belgische ambassade op te starten. Het gezin kan zich bij de procedure via de Belgische ambassade laten bijstaan door hun advocaat, de heer B. (...) Brijs. De kinderen kunnen indien ze aan de voorwaarden voldoen via een studentervisum naar België komen. De Vlaamse Gemeenschap is bevoegd voor onderwijs in het Nederlandstalige gedeelte van het land, de Franse Gemeenschap in Franstalig België en de Duitstalige

Gemeenschap voor onderwijs in het Duits. Onderdanen van Albanië hebben een visum nodig om te studeren.

Voor meer informatie betreffende het onderwijssysteem in Albanië, zie onder meer: EP-Nuffic <https://www.epnuffic.nl/publicaties/vind-een-publicatie/onderwijssysteem-albanie.pdf>

Voor meer informatie betreffende studies in België:

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Naar_Belgie_komen/Studeren_In_Belgie

Zie ook website 'Study in Flanders' en de brochure 'Higher Education in Flanders' (in pdf-formaat). Deze brochure geeft een opsomming van en uitleg over de verschillende graden en diploma's die men in de Vlaamse onderwijsinstellingen kan behalen. Ze geeft ook informatie over de waaier aan studiemogelijkheden in Vlaanderen. Ten slotte geeft de brochure een volledig overzicht van de instellingen voor hoger onderwijs en van de financiële aspecten die aan alle studietypes verbonden zijn (bv. beurzen).

Andere informatiebronnen:

<https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandecedures/Pages/Studeren.aspx>

<http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/student/je-bent-derdelands-student/hoe-verloopt-de-procedure-voor-een-derdelands-student>

Betrokkenen beroepen zich op de gezondheidstoestand van hun kind K. (...). De Burgemeester van Sint-Genesius- Rode schrijft in een brief op 23.02.2016 gericht aan advocatenkantoor Brijs & Burnet dat het oudste kind nog lijdt aan psychologische problemen als gevolg van een moeilijke levensfase. Er wordt verder een medisch attest toegevoegd van 07.11.2012 en van 04/05.12.2014 van de hand van psychiater dr. M. S. (...). In de brief van 07.11.2012 staat dat het meisje getraumatiseerd is door de doodsb bedreigingen aan het adres van haar vader. Er staat dat het meisje psychologisch ondersteund dient te worden. In de brief van 04.12.2014 staat dat het meisje lijdt aan angststoornissen en Rivotril dient te nemen. In het medisch certificaat van 05.12.2014 staat dat een dringende opname in de psychiatrie noodzakelijk is alsook psychotherapeutische en 'socio-scolaire' hulp. Er werden echter geen recente medische attesten toegevoegd. Het laatste attest dateert van 2014 dewelke niet recent is. Uit geen enkele van de aangebrachte elementen blijkt dat de gezondheidstoestand van het kind actueel een directe bedreiging vormt voor haar leven of fysieke integriteit of dat haar gezondheidstoestand haar momenteel zou verhinderen te reizen. Met de informatie waarover we beschikken, zouden betrokkenen met hun kinderen tijdelijk kunnen terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Dat betrokkenen tijdelijk konden werken in België is bewonderenswaardig, maar vormt geen buitengewone omstandigheid die hen verhindert of het hen bijzonder moeilijk maakt om zich nu tot de Belgische ambassade te richten. Gezien betrokkenen illegaal op Belgisch grondgebied verblijven, werd het hen ook niet toegestaan te werken. Om in België te mogen werken moeten buitenlandse werknemers over een geldige arbeidskaart beschikken. De Belgische werkgevers moeten een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B aanvragen als ze een buitenlandse werknemer willen tewerkstellen (tenzij die reeds een arbeidskaart A of C heeft). Op basis van die arbeidsvergunning kan de vreemdeling een visum aanvragen. Onderdanen van alle landen buiten de Europese Unie, IJsland, Monaco, Noorwegen, Liechtenstein en Zwitserland die langer dan drie maanden in België willen blijven, zijn onderworpen aan de visumplicht. Ze moeten voorafgaandelijk en uitdrukkelijk een visum aanvragen en hebben gekregen in de vorm van een bijzonder soort visum (de machtiging voor voorlopig verblijf): het Schengen-visum type D. De aanvraag moet gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waar de visumaanvrager woont of in een naburig land zoals in het geval van dit gezin. De vreemdeling die naar België wil komen om er te werken dient in het bezit te zijn van een reisdocument (paspoort) dat minstens een jaar geldig is, een recent bewijs van goed zedelijk gedrag over de laatste vijf jaar, een geneeskundig getuigschrift te verkrijgen bij een door de ambassade erkende geneesheer en een arbeidsvergunning. Die arbeidsvergunning moet aangevraagd worden door een Belgische werkgever en wordt afgeleverd samen met de arbeidskaart B. Bovendien moet de aanvraag tijdig worden ingediend om een eventueel onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk te maken. Wanneer het visum toegekend is en het gezin opnieuw in België aankomt, dienen zij zich bij het gemeentebestuur van hun verblijfplaats te melden om hun verblijf in België verder te regulariseren.

Bron + meer informatie:

<http://www.werk.belgie.be/defaultTab.aspx?id=4888>

https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandecedures/Pages/In_Belgie_werken.aspx

Betrokkenen verklaren dat artikel 3 van het verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden indien zij verplicht worden om terug te keren naar het land van herkomst. Deze verklaring is te oppervlakkig om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De situatie van betrokkenen dient geconcretiseerd te worden, dient geloofwaardig te zijn en aangetoond aan de hand van stavingsstukken. De verklaringen betreffende de vendetta werden onderzocht door de asielinstanties en ongeloofwaardig bevonden. Betrokkenen hadden ook niet aangetoond dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

Betrokkenen mochten zich al een tijd lang niet meer op het Belgisch grondgebied bevinden. Niks verhinderde het gezin om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkenen verkregen geen vergunning om hun verblijf in België verder te zetten, integendeel. De vraag om hun procedure voor het verkrijgen van een visum type D via de ambassade in Sofia (Bulgarije) op te starten is dan ook niet buitenproportioneel te noemen. De kinderen kunnen eventueel tijdelijk ondergebracht worden bij de familie in Albanië.

Indien mevrouw en mijnheer S. (...) meer informatie wensen over vrijwillige terugkeer, kunnen zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

*Bevoegde ambassade Sofia:
Blvd James Boucher 103, 3rd floor
1407 Sofia
Bulgarije
Ambassadeur Anick Van Calster
+359 2 988 72 90
+359 2 963 36 38
+359 888 631 931 Noodnummer buiten de openingsuren
Sofia@diplobel.fed.be
<http://bulgaria.diplomatie.belgium.be>
(...)"*

1.11. Op 18 juli 2016 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 29 juli 2016 ter kennis zijn gebracht en die op gelijkkluidende motieven zijn gestoeld. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

*"(...) mevrouw:
(...) wettelijke vertegenwoordiger van:
(...)"*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Mevrouw verblijft reeds geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Tot 06.06.2016 stond mevrouw zelfs gedurende drie jaar onder inreisverbod. Het inreisverbod werd genegeerd, alsook eerdere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden. Mevrouw verblijft in België sedert mei 2011.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mevrouw betekende op 07.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten ging vergezeld van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar, dus tot 06.06.2016.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel,

1. De bestreden beslissing poneert zonder enige concrete motivering en totaal ongenueanceerd dat elementen van integratie geen elementen kunnen uitmaken die als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangemerkt in de ontvankelijkheidsfase.

De motivering dat “ de elementen van integratie (kennis van de twee landstalen, het volgen van inburgeringscursussen, sociale en sportieve en culturele banden, actief in de parochiegemeenschap, lidmaatschap van de kinderen van buitenschoolse verenigingen, werk-verleden van de ouders, geen feiten van openbare orde, steun van de Burgemeester) kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet kunnen behandeld worden” schendt de bepaling van artikel 9 bis Vw in de mate dit artikel niet aangeeft welke omstandigheden als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangemerkt.

De eenvoudige verwijzing naar een oud arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769) kan bezwaarlijk als een afdoende motivering worden beschouwd in de zin van de ingeroepen wettelijke bepalingen die een motiveringsplicht opleggen aan de verwerende partij.

Het eenvoudig poneren van een stelling met verwijzing naar één enkel arrest zonder in concreto te motiveren waarom in casu deze ingeroepen elementen geen bijzondere omstandigheid zouden uitmaken is onaanvaardbaar en laat niet toe aan verzoekers te begrijpen waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen in de ontvankelijkheidsfase.

2. De ingeroepen wettelijke bepalingen geven aan dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

De formele motivering, gepreciseerd in artikel 2 en 3 van de wet van 29/07/1991, moet adequaat zijn.

Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing

zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen.

De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren om een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

De naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt er op neer de administratie te verplichten om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van feiten en gegevens over de welke de overheid over een grote appreciatiemarge beschikt, de motivering gedetailleerd moet zijn.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

De zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvS, nr. 58.328, dd. 23 februari 1996, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, 154.954).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvS, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. In casu is de motivering niet afdoende.

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RvV n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven – in deze zin eveneens: RvV 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

De invulling die door de verwerende partij wordt gegeven zonder enige andere concrete motivering dan een verwijzing naar een arrest van de Raad van State, komt er op neer dat zij zelf toevoegingen doet aan de bepaling van artikel 9bis Vw. die door de wetgever niet in concreto zijn voorzien.

Artikel 9bis§2 Vw bevat immers uitdrukkelijk de omstandigheden die niet in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

Het ingeroepen arrest van 9 december 2009 besluit overigens NIET dat het soort gegevens dat verzoekers inroepen niet als uitzonderlijke omstandigheden zouden kunnen worden aangemerkt, WEL dat als de Minister via een verordenende Ministeriële omzendbrief bepaalde omstandigheden als buitengewoon aanmerkt hij zijn bevoegdheid te buiten gaat en enkel een wijziging van de wetgeving een dergelijke toevoeging of wijziging aan artikel 9bis Vw. kan teweegbrengen.

Zeer recent nog in een arrest van 11 mei 2016 nr. 167.410 in de zaak RvV 162.145/IX werd gesteld dat de motivering die niet antwoordt op dergelijke (quasi dezelfde als degene die verzoekers inroepen) ingeroepen buitengewone omstandigheden en er geen afdoende motivering over geeft, de motiveringsplicht neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet schendt, evenals de zorgvuldigheidsplicht.
(stuk 4)

Overigens werden deze buitengewone omstandigheden, die ook door verzoekers worden ingeroepen, wel degelijk aanvaard door de verwerende partij want aan de betrokken familie werd, na een beslissing ten gronde, een verblijfsvergunning voor één jaar onder voorwaarden toegekend !
(stuk 5)

De redenering van de verwerende partij zoals hierboven geciteerd volgen zou er op neerkomen dat de verwerende partij, naar goeddunken, in het ene geval deze omstandigheden wel als buitengewoon zou beschouwen en in het andere geval niet, evenwel zonder daarvoor een afdoende motivering te moeten geven.

Het is dus niet aan de verwerende partij om willekeurig de buitengewone omstandigheden in te vullen die door de wetgever niet zijn voorzien, zonder te motiveren op grond waarvan zij tot haar beslissing komt.

De op haar rustende motiveringsplicht neergelegd in de artikelen 1,2 en 3 van de voornoemde wet van 29/07/1991 en in artikel 62 Vw. is aldus geschonden.

Dit druist bovendien in tegen het principe van de rechtszekerheid.

Tweede onderdeel,

4. In de mate verzoekers aanvaarden dat bepaalde aspecten van de ingeroepen redenen in meer of mindere mate een moeilijkheid opleveren, hebben verzoekers evenwel uitdrukkelijk een geheel van omstandigheden ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De gegeven motivering laat niet toe te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen afdoende buitengewone omstandigheid oplevert.

Het bijgevolg toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te motiveren waarom het geheel van de aldus aan haar bekend gemaakte elementen geen bijzondere omstandigheid zouden uitmaken in de zin van de Wet (artikel 9bis) en niet er zich toe te beperken elk onderdeelje apart te beoordelen zonder het geheel in overweging te nemen.

Meer bepaald is de medische toestand van K. (...) ingeroepen, de bijzondere nood aan aangepaste scholing voor dit kind, de lopende behandeling, de werksituatie van partijen die hen toelaat een economisch kader te bieden om deze behandeling verder te zetten, de sociale activiteiten en de goede integratie van partijen, de scholing van de andere kinderen, als één geheel te beschouwen.

De beoordeling van het geheel van deze gegevens dringt zich dan ook op.

Deze gegevens zijn immers noodzakelijk met elkaar verbonden.

De motivering die dit niet doet is niet afdoende.

Derde onderdeel,

*5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
“(...)”*

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM.

Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I).

Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8.

Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Het klopt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is.

Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet.

Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, § 104).

De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating.

De Raad zal dienen vast te stellen op basis van de gegevens van het dossier dat verzoekers van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek.

Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan en anderen v. Noorwegen, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, Konstatinov v. Nederland, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; EHRM 21 februari 1990, RvV X - Pagina 18 Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Series A no. 172).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Verzoekers onderstrepen dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen.

Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: “the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder “It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: “Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).

Hieruit blijkt dat het Hof aanvaardt dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is.

Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden.

Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Hierbij benadrukken verzoekers dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 08/06/2016 blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad hebben gewezen op hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met een verblijf van 5 jaar, waarvan eveneens een geruime periode in legaal verblijf nu zij twee asielprocedures doorliepen waarbij zij gemachtigd waren te verblijven op het grondgebied.

Verzoekers hebben gewezen op het belang van de kinderen, dat de eerste overweging moet vormen bij het nemen van beslissingen door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen en op het feit dat hun minderjarige kinderen in België onderwijs volgen.

Uit de stukken gevoegd aan de aanvraag blijkt dat de drie kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing 16, 12 en 10 jaar zijn en reeds jaren onafgebroken op het grondgebied verblijven zodat deze kinderen de gehele lagere school en/of een zeer groot deel van het middelbaar onderwijs in België genoten hebben.

Uit de stukken blijkt dat K. (...) aangepast onderwijs geniet.

Als gevolg van de afgifte van het attest van immatriculatie, dat wel degelijk als een tijdelijk verblijfsdocument moet worden beschouwd, hadden verzoekers het recht het resultaat van het onderzoek ten gronde van de tweede asielaanvraag op het grondgebied af te wachten, hetgeen niet verenigbaar is met de voorheen afgegeven bevelen en het inreisverbod waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen, nu deze bevelen (en het inreisverbod) door de afgifte van het tijdelijk verblijfsdocument moeten worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (zie in dit verband naar analogie eveneens voor een medische situatie waarin een dergelijk document was afgeleverd RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Dit alles neemt niet weg dat verzoekers een aanvraag indienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, na afsluiting van de tweede asielpprocedure, dat niet vereist dat men zich legaal op het grondgebied bevindt : dit zou immers in vele gevallen aanleiding geven tot een gebrek aan belang bij de aanvraag, terwijl de aanvraag tot verblijfsmachtiging juist een poging is om aan het illegaal verblijf een einde te stellen.

Dienaangaande menen verzoekers dan ook dat de motivering in de bestreden beslissing inderdaad niet afdoende en ernstig aangaande het belang van de kinderen en de moeilijkheden die zij aanvoeren in geval van terugkeer beroordeelt.

Het behoeft toch niet veel inlevingsvermogen om de redenering toe te laten dat een verwijdering van het grondgebied en het abrupt beëindigen van de sinds de laatste 5 jaar opgebouwde vertrouwde omgeving waarin de behandeling van K. (...) heeft plaatsgevonden in combinatie met de medische gegevens die voorhanden zijn, een bijzondere moeilijkheid opleveren om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen.

Vooreerst behoeft de scholing van K. (...) WEL een specifieke omkadering en psychologische omkadering, wat in se ook niet wordt betwist.

De motivering houdt in het geheel van de motieven die zijn aangehaald geen rekening met het medische advies van dokter S. (...) die stelt in december 2014 dat in geval van terugkeer dit zeer belangrijke negatieve gevolgen zou hebben voor K. (...) (stukken aanvraag n° 9).

Zoals de dokter stelt is de terugkeer, eens deze gerealiseerd is een onontkoombaar gegeven dat belangrijke gevolgen kan hebben voor het kind.

Een tijdelijke opvang bij familie in Albanië in afwachting van de behandeling van de aanvraag in Sofia is dan ook uitgesloten en kan in redelijkheid niet worden verwacht zonder het hoger belang van het kind te negeren.

Waar de motivering stelt dat partijen :

*-een studentenvisum kunnen bekomen voor hun kinderen
-en dat niet aangetoond wordt dat bij een tijdelijke verwijdering geen tijdelijke opvang in het onderwijssysteem van Albanië zou kunnen worden gevonden voor K. (...),*

terwijl de kinderen nog secundaire onderwijs lopen en geen recht zullen hebben op de aflevering van een studentenvisum, kan evenmin in redelijkheid ingezien worden hoe daarmee de negatieve gevolgen voor K. (...) (en de andere kinderen) worden vermeden op schoolvlak, medisch (K. (...)) en psychosociaal vlak.

De vraag is dus niet te weten of uiteindelijk scholing kan worden voorzien, wel of het, gelet op de bijzondere moeilijkheden die de aanvraag in het land van herkomst voor K. (...) medisch en naar scholing toe met zich zou riskeren mee te brengen, in redelijkheid en proportionaliteit gerechtvaardigd is een terugkeer naar het land van herkomst, of Bulgarije te eisen.

Om deze afweging te maken moet de verwerende partij zich laten leiden door de criteria hierboven vermeld, meer bepaald het hoger belang van de kinderen die door de beslissing worden getroffen, in het bijzonder K. (...).

Het argument dat de scholing in precair verblijf plaatsvond (er is schoolplicht!) verhindert niet dat vandaag de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Door het indienen van een nieuwe asielaanvraag dewelke in overweging werd genomen is het inreisverbod overigens, minstens impliciet, opgeheven en werden partijen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en nadien een bijlage 35 lopende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat partijen een opheffing van het inreisverbod hadden moeten vragen, zoals de motivering stelt, bij de Belgische Ambassade is dus hoogst betwistbaar.

Beide ouders hebben zich ten volle geïntegreerd in het professionele en maatschappelijk leven, hebben sociale activiteiten en hebben hun kinderen op school ingeschreven.

Evenmin hebben de kinderen er voor gekozen om de beslissingen te nemen die de ouders namen.

Alle kinderen zijn nog minderjarig en op het moment van de aflevering van de bestreden beslissingen al jarenlang schoolgaand, waarvan verweerder wel degelijk op de hoogte was gesteld.

Deze scholing is gedurende de grootste tijd gebeurd onder dekking van een geldig verblijf (asiel 23/05/2011 tot 10/08/2012, 9ter procedure, asiel van 29/11/2014 tot 20/04/2016).

De gegeven motivering behelst geen reële afweging van belangen van de kinderen en aldus wordt artikel 8 EVRM geschonden.

De bestreden beslissing gaat in haar motivering totaal voorbij aan de noodzaak voor de Staat in proportionaliteit te overwegen rekening gehouden met de individuele situatie van de kinderen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt potentiële schade toe aan verzoekers en hun kinderen, in het bijzonder aan K. (...).

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal privé- en familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te

zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

Verschillende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

De Raad van State stelde in dit verband al :

“Dat artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

(zie eveneens oa RvS 26 mei 2009, nr. 193.522, T.Vreemd. 2012, 148; RvS 22 december 2010, nr. 210.029, T.Vreemd. 2011, 31, TBP 2011, 588; RvS 13 december 2011, nr. 216.837; sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 (RvV 17 februari 2011, nrs. 56.201 (T.Vreemd. 2011, 130), 56.202 en 56.204) volgt de RvV deze rechtspraak; RvS 18 november 2011, T.Vreemd. 2012, 142; RvS 16 februari 2012, T.Vreemd. 2012, 149; RvS 27 februari 2012, nr. 75.820. De RvS had in het verleden sporadisch reeds beslist dat een juiste toepassing van de Vw. niet noodzakelijk beantwoordt aan de voorwaarden van art. 8, tweede lid EVRM (o.m. RvS 7 november 2002, nr. 112.389, T.Vreemd. 2003, 240; RvS 11 december 2002, nr. 113.526, Rev.dr.étr. 2002, 637).

Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissing in die zin en betwisten dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht in het belang van de kinderen en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

Aan de hand van de voorliggende motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom verzoekers' familie- en privéleven, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis Vw. mogelijk zou maken.

Dat in casu de combinatie van deze rechtsspraak met de rechtsspraak van het EHRM inzake het belang van het kind dat dient vooropgesteld, aantoonst dat de bestreden beslissing op manifest onredelijke en niet afdoende gemotiveerde wijze de scholing van de kinderen, de aangepaste scholing nodig voor K. (...) en de bijzondere moeilijkheid gelet op de medische situatie van K. (...) als bijzondere omstandigheid aanneemt om de aanvraag op het grondgebied in te dienen.

Er dient ontegensprekelijk te worden vastgesteld dat de uitvoering van de bestreden beslissing, en dus een terugkeer naar Albanië of Bulgarije om aldaar de aanvraag in te dienen, de scholing die de kinderen genieten op het Belgisch grondgebied ernstig in het gedrang zou brengen en zij een schooljaar dreigen te verliezen.

Immers sowieso zal hen geen studentenvisum worden afgeleverd aangezien zij daartoe niet in de voorwaarden zijn.

De motivering is in casu niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, bijgevolg wordt een schending vastgesteld van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Vierde onderdeel,

6. Inzake de medische situatie van het kind als buitengewone omstandigheid.

De zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvS, nr. 58.328, dd. 23 februari 1996, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, 154.954).

Bij de feitenvinding zullen geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvS, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Verzoekers riepen de medische toestand van K. (...) in als buitengewone omstandigheid. Zij legden hiertoe twee medische attesten over.

Verzoekers menen dat in casu ten onrechte deze medische toestand niet als een buitengewone omstandigheid erkend werd en de medische stukken ter staving van deze medische toestand werden niet (correct) in overweging genomen zodat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Ten onrechte werd aan de medische attesten van 04 en 05/12/2014 geen waarde toegekend om de toestand van het kind te beoordelen als buitengewone omstandigheid met name om reden dat deze attesten niet recent genoeg zouden zijn en dus bij gebreke aan actualisatie de inhoud ervan moet worden genegeerd.

De inhoud van dit attest behoeft geen actualisatie en de inhoud is duidelijk en het behoort dat er hoe dan ook wordt op geantwoord.

Immers anders dan wordt beweerd staat in het medisch attest van 05/12/2014 NIET vermeld dat ‘een dringende opname in de psychiatrie noodzakelijk is’ : er staat vermeld dat er ‘een risico bestaat op angstdecompensatie die een hospitalisatie in urgentie zou noodzakelijk maken’ (onder punt C type attest).

*In het medische attest van 04/12/2014 van dezelfde dokter wordt beschreven dat zij een zware depressie heeft en een obsessionele psychische fobie die meer en meer uitgesproken wordt en die in geval van een terugkeer naar het land van herkomst ernstige schadelijke reacties zou kunnen uitlokken “d’ordre de l’inhibition, du repli sur soi, de la panique et de décisions irrationnelles”.
(vertaling : (reacties) zoals inhibitie, het terugplooiën op zichzelf, paniek en irrationele beslissingen)*

De dokter in kwestie spreekt tenslotte van een “reëel vitaal risico in geval van reïntegratie in het land van herkomst”.

De moeilijkheid die wordt ingeroepen ligt dus niet in het gegeven of al dan niet tijdelijk een verzorging mogelijk is, wel dat de terugkeer naar het land van herkomst OP ZICH een onherstelbaar nadeel zou opleveren voor het kind in geval van terugkeer naar de omgeving die haar toestand in grote mate heeft veroorzaakt.

Bovendien werd aan deze problematiek nogmaals herinnerd door de burgemeester in zijn brief van 23.02.2016 wat de verwerende partij er minstens niet kan toe brengen te denken dat deze problematiek niet langer actueel zou zijn.

Verzoekers stellen dus dat de motivering die aangeeft dat “Uit geen enkele van de aangebrachte elementen blijkt dat de gezondheidstoestand van het kind actueel een directe bedreiging vormt voor haar leven of fysieke integriteit of dat haar gezondheidstoestand haar momenteel zou verhinderen te reizen” terwijl het medische attest precies de tegengestelde indicatie geeft, onzorgvuldig is en de toets van de formele motiveringsplicht niet doorstaat.

7. Het staat buiten kijf dat een medisch gegeven een uitzonderlijke omstandigheid kan uitmaken die het moeilijk maakt dat de aanvraag in het land van herkomst wordt ingediend.

Een eenvoudige verwijzing naar de afgesloten procedure 9ter van 2012 kan niet volstaan (zie de aanhef van de beslissing).

Zie bvb : RvV 13 februari 2013, Rev.dr.étr. 2013, 46.

« De medische elementen ingeroepen door verzoeker, zelfs vaag geformuleerd en niet gestaafd, dienden formeel beantwoord te worden door de DVZ die zich niet kon beperken tot een eenvoudige verwijzing naar artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen immers een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker en zijn medische situatie vallen niet noodzakelijk onder artikel 9ter. De bestreden beslissing is niet op adequate wijze gemotiveerd. »

RvV 29 april 2010, T.Vreemd. 2010, 355.

In dezelfde zin : CCE n° 36 370 du 21 décembre 2009.

In een recent franstalig arrest werd dit nogmaals bevestigd : CCE, 28 août 2015 n° 151 353

Het manifest gebrek aan correcte lezing en interpretatie van deze stukken en het buiten beschouwing laten van de inhoud ervan staat gelijk met een gebrekkige motivering die tegenstrijdig is met de artikelen 62 van de Wet van 15/12/1980 voornoemd en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voornoemd. Het zorgvuldigheidsbeginsel is eveneens geschonden.

Tegelijk wordt ook artikel 3 EVRM geschonden omdat het terugleiden van K. (...) met mogelijk grote gevolgen op psychisch vlak in deze omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in haren hoofde.

Het eerste middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is bijgevolg ook gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids- het vertrouwens-, het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals van de artikelen 3 en 8 EVRM.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekende partij dat er geen concrete en genuanceerde motivering gegeven wordt waarom element van integratie geen elementen van buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken in de ontvankelijkheidsfase. Er wordt hierbij enkel verwezen naar een oud arrest van de Raad van State.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekende partij dat zij een geheel van elementen hebben ingeroepen om de buitengewone omstandigheid aan te tonen, doch de motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom het geheel van die elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

In een derde onderdeel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM en verwijst naar het hoger belang van haar minderjarige kinderen en stelt zich de vraag of haar kinderen zich nog zullen kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Zij vervolgt dat haar dochter K. (...) aangepast onderwijs geniet.

In een vierde onderdeel verwijst verzoekende partij naar de medische situatie van K. (...) als buitengewone omstandigheid.

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt:
"(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis

van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, daar de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij had volgende elementen aangebracht als buitengewone omstandigheden:

- Het gezin verblijft sedert mei 2011 meer dan 5 jaar in België;
- De kinderen gaan sedert 01.09.2011 naar een Belgische school (K. (...) van haar 10 tot haar 15 jaar; A. (...) van haar 7 tot haar 12 jaar en D. (...) van zijn 5 tot zijn 10 jaar);
- De kinderen zijn tweetalig, spreken zowel Frans als Nederlands. Er zitten schoolattesten en positieve getuigenissen van leerkrachten en de directeur van de school in het dossier;
- De kinderen zijn lid van verschillende buitenschoolse verenigingen;
- Het jongste kind traint regelmatig in een turnclub (op dinsdag, woensdag, donderdag en zaterdag) en werd op 17.04.2016 Vlaams kampioene (krantenartikel in dossier);
- De jongen speelt in een voetbalclub (KFC Rhodiene – De Hoek);
- Het oudste kind K. (...) kampt met een psychiatrische problematiek. Het meisje ging/gaat naar een psychiater en nam/neemt medicijnen (o.a. Rivotril) voor post-traumatische angststoornissen/fobieën/depressie. In 2014 adviseerde dokter Smidts een psychiatrische opname. K. (...) volgde een aangepast schoolprogramma met psychologische ondersteuning;
- Indien betrokkenen terug dienen te keren naar Albanië zullen de kinderen minstens een schooljaar missen wat onherstelbare schade zou teweegbrengen voor hun opleiding;
- Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vraagt bijzondere aandacht te schenken aan de belangen van de kinderen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vraagt rekening te houden met het aanpassingsvermogen van de kinderen met name de vraag of de kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. 'Het belang van het kind' wordt beschouwd als een determinerende overweging in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens. Het belang en het welzijn van de kinderen dient voorop te staan;
- Er wordt verwezen naar artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. Een terugkeer brengt volgens betrokkenen onlosmakelijk blijvende schade voor de kinderen met zich mee. Het zou zeer hinderlijk zijn voor de kinderen met hun uitgebreide vriendenkring en hun perfecte integratie in hun schoolomgevingom hen te verplichten terug te keren naar het land van herkomst waarmee ze geen enkele band hebben;
- Verzoekers verwijzen naar het feit dat de asielpprocedure langer dan één jaar duurde en dat hun kinderen schoolgaand zijn;

- Zowel mevrouw (C. (...) sa) als mijnheer (D. C. (...) bvba) werken (loonfiches en arbeidscontract in dossier). Zij waren ingeschreven bij Actiris. Mijnheer volgde naast inburgeringscursussen een VDAB-beroepsopleiding (en ondertekende een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding voor de duur van 12 weken, namelijk van 17.09.2015 tot 09.12.2015 met een gemiddelde van 36 uren per week). Mijnheer is werkzaam in een knelpuntsector: bakkerij, patisserie (contract: voltijds van 03.03.2016 tot 02.09.2016). Mevrouw werkt in de horeca-sector (contract: onbepaald van 10.06.2015). Er zijn volgens betrokkenen reële vooruitzichten om verder een professionele activiteit uit te oefenen;
- Het gezin is duurzaam en lokaal verankerd;
- Het gezin liet zich dopen en is actief binnen de parochie-gemeenschap;
- Betrokkenen volgden Nederlandse taallessen en inburgeringscursussen;
- Geen feiten van openbare orde gepleegd;
- Vraag rekening te houden met de mate van sociale, culturele en familiale gehechtheid en banden in het gastland in vergelijking met het land van oorsprong;
- Verzoekers verwijzen naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het recht op het hebben van een privé-leven;
- Betrokkenen verwijzen naar artikel 3 Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
- De burgemeester steunt het gezin en schreef een brief (hij getuigt over de deelname van de familie aan de activiteiten georganiseerd door de gemeente, dat de kinderen lid zijn van verschillende verenigingen en schoolgaand zijn, dat het oudste kind psychologische problemen heeft ten gevolge een moeilijke levensfase, dat de ouders een professionele beroepsactiviteit uitoefenen en volledig zelfstandig hun levensstijl financieren, dat het gezin gesteund wordt door de inwoners, de lokale verenigingen en de werkgevers);
- Vraag om een fair evenwicht na te streven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op al deze elementen geantwoord werd. Het Bestuur oordeelde echter dat die elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Die stelling is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 198.769 van 9 december 2009). Verzoekende partij toont niet aan dat de houding van de Raad van State dienaangaande gewijzigd zou zijn waardoor de verwijzing naar het arrest van de Raad van State met nr. 198.769 van 9 december 2009 nog steeds dienstig is.

De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

“De elementen van integratie (kennis van twee landstalen, het volgen van inburgeringscursussen, sociale, sportieve en culturele banden in België, actief in de parochiegemeenschap, lidmaatschap kinderen van buitenschoolse verenigingen, werkverleden van de ouders, geen feiten van openbare orde, steun van de Burgemeester) kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat de verwijzing betreft naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden betreft, dient er op gewezen te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van dit artikel en dat het gezin samen kan terugreizen naar het land van herkomst of naar een land waar zij kunnen verblijven zonder dat de familiebanden verbroken dienen te worden. Het gezin kan een visum aanvragen via de ambassade waardoor zij zich slechts tijdelijk dienen te verwijderen van het Belgische grondgebied. Gezien er nog steeds familie in Albanië verblijft, kunnen de kinderen daar ook tijdelijk opgevangen worden. (...)”

Er wordt verder gemotiveerd omtrent de asielaanvragen van verzoekende partij, de scholing van de kinderen, de onderwijssystemen en studietypes in Albanië (met verwijzing naar websites), naar de gezondheidstoestand van de minderjarige dochter K. (...), het werkverleden van verzoekende partij, en artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat beide bestreden beslissingen gelden voor het volledige gezin waardoor het gezins- en familieleven niet verbroken wordt. Verzoekende partij laat na aan te tonen dit gezinsleven niet verder te kunnen zetten in het land van herkomst of elders. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet in concreto aan dat het Bestuur bij de motivering van de bestreden beslissing geen rekening gehouden zou hebben met alle door haar aangehaalde elementen om een buitengewone omstandigheid aan te tonen. Zij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Haar betoog laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover het Bestuur beschikt. Een schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze dit artikel door de eerste bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name hun integratie, de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, de duur van hun verblijf in het Rijk, de scholing van hun kinderen, de medische toestand van hun dochter K., hun werkbereidheid en hun verklaring dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

In een eerste onderdeel van het eerste middel werpen de verzoekende partijen op dat de eerste bestreden beslissing zonder concrete motivering, totaal ongenueanceerd en door middel van een loutere verwijzing naar een oud arrest van de Raad van State poneert dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen.

Vooreerst kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden waar zij menen dat er in de eerste bestreden beslissing geen concrete motivering is met betrekking tot de door hen ingeroepen elementen van integratie. Zo wordt in deze beslissing gesteld dat "(d)e elementen van integratie (kennis van twee landstalen, het volgen van inburgeringscursussen, sociale, sportieve en culturele banden in België, actief in de parochiegemeenschap, lidmaatschap kinderen van buitenschoolse verenigingen, werkverleden van de ouders, geen feiten van openbare orde, steun van de Burgemeester) (...) niet als buitengewone omstandigheden aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden".

Waar de verzoekende partijen er nog op wijzen dat een enkele verwijzing naar een oud arrest van de Raad van State niet als een afdoende motivering kan worden beschouwd, wordt erop gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan waarom deze verwijzing naar een "oud" arrest van de Raad van State niet pertinent zou zijn. Zij

brengen immers geen enkel element aan waaruit kan blijken dat deze rechtspraak, hoewel het betrokken arrest dateert van 2009, thans niet meer actueel zou zijn.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.1.3.3.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Met de eerste bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen laten in een eerste middelonderdeel gelden dat de motivering niet afdoende is, nu de verwerende partij door de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State een toevoeging doet aan de bepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die niet werd voorzien door de wetgever. Waar de verzoekende partijen aanstippen dat uit het arrest van de Raad van State waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst niet kan worden uitgesloten dat de elementen die zij hebben ingeroepen geen buitengewone omstandigheden zouden kunnen uitmaken, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de elementen van integratie wordt overwogen dat deze *“niet als buitengewone omstandigheden aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Met hun vage betoog, waarbij niet *in concreto* wordt toegelicht welk specifiek element met betrekking tot hun integratie een buitengewone omstandigheid uitmaakt die hen belet om de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en waarom dit hiervoor een beletsel vormt, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door hen naar voor gebrachte elementen van integratie ten onrechte niet als een buitengewone omstandigheid heeft aanvaard.

Waar de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel nog verwijzen naar het arrest nr. 167 410 van 11 mei 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot de zaak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, wel degelijk is ingegaan op de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voor zover de verzoekende partijen voorhouden dat *quasi* dezelfde omstandigheden er bij een andere familie wel heeft toe geleid dat de buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat aan deze familie zelfs een verblijfsvergunning voor één jaar onder voorwaarden werd toegekend, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. In het stuk waarnaar zij in hun verzoekschrift verwijzen (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) kan enkel gelezen worden dat aan de betrokken familie wordt meegedeeld dat *“er een beslissing werd genomen”* ingevolge hun machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch hieruit blijkt niet dat buitengewone omstandigheden werden aanvaard, laat staan dat een verblijfsmachtiging voor een duur van één jaar werd toegekend. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stippen de verzoekende partijen aan dat zij een geheel van omstandigheden hebben ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat *“(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheden (vormen) waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de door hen aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

In een vierde middelonderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat aan de medische attesten met betrekking tot K. ten onrechte geen waarde werd toegekend omdat zij niet recent genoeg zouden zijn.

Zij laten gelden dat de attesten geen actualisatie behoeften, dat de inhoud duidelijk is en dat er hoe dan ook op geantwoord dient te worden. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat er *“geen recente medische attesten (werden) toegevoegd”* en dat *“(h)et laatste attest dateert van 2014 dewelke niet recent is”*. Aangezien de aanvraag werd ingediend op 8 juni 2016 en het recentste medisch attest dat werd ingediend dateert van 5 december 2014 komt een dergelijke motivering de Raad niet kennelijk onredelijk over. Bovendien voegen de verzoekende partijen ook thans bij hun verzoekschrift geen recente medische stukken toe die bevestigen dat de ingediende medische attesten geen actualisatie behoefde. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De omstandigheid dat de burgemeester van Sint-Genesius-Rode in zijn brief van 23 februari 2016 herinnerde aan de medische problematiek van K., doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat er *“geen recente medische attesten (werden) toegevoegd”* en dat *“(u)it geen enkele van de aangebrachte elementen blijkt dat de gezondheidstoestand van het kind actueel een directe bedreiging vormt voor haar leven of fysieke integriteit of dat haar gezondheidstoestand haar momenteel zou verhinderen te reizen”*. In dit schrijven – dat geenszins een medisch attest is – wordt enkel gesteld dat het oudste kind nog aan psychologische problemen lijdt als gevolg van een moeilijke levensfase, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat dit gegeven het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om naar het buitenland te reizen om aldaar een machtigingsaanvraag in te dienen.

Waar de verzoekende partijen met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad nog aanstippen dat het afwijzen van een medisch element als een buitengewone omstandigheid niet kan gebeuren door louter te verwijzen naar de afgesloten procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ingeroepen medische elementen niet werden afgewezen door een verwijzing naar een procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partijen mist wat dit betreft feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat het terugleiden van K. met mogelijk grote gevolgen op psychologisch vlak een onmenselijke en vernederende behandeling in haar hoofd uitmaakt en bijgevolg een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Gelet op wat *supra*, onder punt 3.1.3.3.1., werd uiteengezet kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen.

3.1.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu vragen de verzoekende partijen een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In de belangenafweging vormt het belang van het kind de eerste overweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), § 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Vooreerst wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat *"het gezin samen kan terugreizen naar het land van herkomst of naar een land waar zij kunnen verblijven zonder dat de familiebanden verbroken dienen te worden"*, dat het gezin *"een visum (kan) aanvragen via de ambassade waardoor zij zich slechts tijdelijk dienen te verwijderen van het Belgische grondgebied"* en dat *"(g)ezien er nog steeds familie in Albanië verblijft, (...) de kinderen daar ook tijdelijk opgevangen (kunnen) worden"*. De verzoekende partijen betwisten deze concrete motieven van de eerste bestreden beslissing niet, zodat alvast het eerste aspect van het beginsel van het belang van het kind, met name het behouden van eenheid van het gezin, werd gerespecteerd.

De verzoekende partijen voeren in een derde middelonderdeel aan dat rekening moet worden gehouden met de vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving en wijzen erop dat hun kinderen 16, 12 en 10 jaar oud zijn en *"de gehele lagere school en/of een zeer groot deel van het middelbaar onderwijs in België genoten hebben"*. Zij stippen tevens aan dat K. aangepast onderwijs geniet. Zij hebben evenwel in hun aanvraag van 8 juni 2016 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen gewag gemaakt van het feit dat hun dochter K. aangepast onderwijs geniet. Het enige dat hieromtrent in deze aanvraag wordt gesteld, is dat K. *"is ingeschreven in de Cardijnschool te Laken, waar zij iets nauwer wordt opgevolgd"*. De verzoekende partijen kunnen het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verwijten dat hij met betrekking tot de scholing van de kinderen in de eerste bestreden beslissing heeft overwogen dat deze *"geen gespecialiseerd onderwijs met een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn"*, dat *"(h)et schoolgaan van de kinderen (...) indien noodzakelijk tijdelijk verdergezet (kan) worden in Albanië"*, en dat *"(u)it de informatie die betrokkenen aanbrengen (...) ook niet (blijkt) dat het kind K. (...) tijdelijk niet zou kunnen opgevangen worden in het onderwijssysteem van Albanië"*.

Voorts wordt er in de eerste bestreden beslissing terecht op gewezen dat *"(d)e ouders wisten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen"* en dat *"(h)et verblijf van de kinderen in België (...) beperkter (kon) geweest zijn in tijd indien de ouders de instructies van de Belgische staat hadden opgevolgd"*. De verzoekende partijen laten weliswaar gelden dat het argument dat de scholing in precair verblijf plaatsvond, gelet op de schoolplicht, niet verhindert dat de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, doch zij lichten niet toe hoe het vervullen van de schoolplicht een terugkeer om bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een machtigingsaanvraag in te dienen verhindert of bijzonder moeilijk maakt. De scholing van minderjarige kinderen verhindert op zich het maken van één of meerdere tijdelijke verplaatsingen naar het buitenland immers niet.

Ten slotte wordt er in de eerste bestreden beslissing nog op gewezen dat de verzoekende partijen “*van de zomervakantie gebruik (kunnen) maken om een procedure via de Belgische ambassade op te starten*” en zich bij deze procedure kunnen laten bijstaan door hun advocaat en dat de kinderen, “*indien ze aan de voorwaarden voldoen via een studentenvisum naar België (kunnen) komen*”. Door er op te wijzen dat “*de kinderen nog secundaire onderwijs lopen en geen recht zullen hebben op de aflevering van een studentenvisum*”, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing onwettig is genomen. Zij brengen immers geen enkel element aan waaruit blijkt dat hun kinderen niet tijdelijk in hun land van herkomst onderwijs kunnen genieten totdat zij aan de voorwaarden voor een studentenvisum voldoen. Voorts betwisten zij niet dat de eerste bestreden beslissing tijdens de zomervakantie werd genomen, zodat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat het schooljaar van hun kinderen dient te worden afgebroken. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij verder nog laten gelden dat hun kinderen een schooljaar dreigen te verliezen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen opwerpen, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het medische advies van dokter S. Er wordt met name op gewezen dat er “*geen recente medische attesten (werden) toegevoegd*” en dat “*(h)et laatste attest dateert van 2014 dewelke niet recent is*”. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze motieven feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Door te verwijzen naar hun uitgebreid privéleven dat zij hier tijdens hun verblijf van vijf jaar hebben opgebouwd, en hierbij te laten gelden dat zij tijdens de duur van twee asielprocedures “*gemachtigd waren te verblijven op het grondgebied*” en dat de hen voorheen afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod door de afgifte van een attest van immatriculatie uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat “*(d)e ouders wisten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen*”. Het privéleven van de verzoekende partijen en hun kinderen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partijen enerzijds, die *in se* erin bestaan om hun gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.1.3.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoekende partijen zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.8. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.3.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Zoals reeds aangehaald inzake de ontvankelijkheid dient de Raad op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast te stellen dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging.

Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Albanië verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het

grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, tweede bestreden beslissingen.

Nu de Raad met betrekking tot de eerste bestreden beslissing zal moeten vaststellen vastgesteld dat deze niet afdoende was gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en om alle andere motieven hierboven in het eerste middel vermeld, deze eerste bestreden beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt, leidt dit tot de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet langer houdbaar is.

Als gevolgbeslissing moet zij dus eveneens geschorst en vernietigd worden.

*Overigens voorziet artikel 74/13 Vw voorziet uitdrukkelijk :
“(…)”*

Het behoort dan ook vast te stellen dat de aangevoerde elementen in het eerste middel ontwikkeld eveneens van toepassing zijn ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten en toelaten de schending van artikel 74/12 Vw te weerhouden.

De Raad zal dienen vast te stellen dat de beslissing van bevel om het grondgebied te verlaten hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en in het bijzonder K. (...).

De overige wettelijke bepalingen in het middel aangevoerd zijn op dezelfde gronden als hierboven vermeld geschonden.

Het tweede middel is eveneens gegrond.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids-, het vertrouwens-, het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd zou zijn in het licht van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een schending van artikel 8 niet werd aangetoond.

Daarnaast betwist verzoekende partij niet langer op het grondgebied van het Rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn.

Conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde in dat geval een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de artikelen 3 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Ten overvloede kan voor de aangevoerde schending van deze bepalingen nog worden verwezen naar wat hieromtrent bij de bespreking bij het eerste middel werd uiteengezet.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij “*reeds geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied (verblijven)*”, zij “*gedurende drie jaar onder inreisverbod (stonden)*” dat, net zoals eerdere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, werd genegeerd, en omdat “*(d)e termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, (...) inmiddels ruimschoots overschreden (is)*” nu zij “*in België (verblijven) sedert mei 2011*”. Voorts wordt gemotiveerd dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar zeven dagen wordt verminderd omdat hen “*op 07.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten*” werd betekend dat “*vergezeld (ging) van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar*”.

Aldus kunnen de motieven die de tweede en de derde bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede en de derde bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partijen laten gelden dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en in bijzonder dat van hun dochter K., kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.1.3.3.3., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van deze beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het tweede middel

geopperde hypothese die er op neer komt dat wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, daaruit volgt dat ook de tweede en de derde bestreden beslissing dienen te worden vernietigd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede en de derde bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN